

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **Albert Česká republika, s. r. o.**, Radlická 117, Praha, zastoupené advokátem Mgr. Vojtěchem Faltusem, Jungmannova 15, Praha, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, Gorazdova 24, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2024, čj. ČOI 10753/24/O100/Hl./Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2024, čj. 55 A 7/2024-91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský (*správní orgán I. stupně*) dne 8. 9. 2023 shledal žalobkyni vinnou z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. a) a písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro nyní posuzovanou věc (*zákon o ochraně spotřebitele*) a současně jí uložil pokutu ve výši 400 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadla odvoláním, kterému žalovaná z části vyhověla a pokutu snížila na částku ve výši 200 000 Kč. Ve zbylé části prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou Krajský soud v Plzni zamítl nyní napadeným rozsudkem.

2. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[2] Žalobkyně (*stěžovatelka*) se proti rozsudku krajského soudu brání kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že

skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.

[3] Namítá, že krajský soud neodůvodnil, proč by primární referenční hodnotou pro vyjádření slevy měla být pouze nejnižší cena výrobku a z jakého důvodu je vynechání nejnižší ceny produktu jako výchozí referenční hodnoty společensky škodlivé. Dále krajskému soudu vytýká, že se nezabýval námitkou postupu žalované v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate* a s ustálenou judikaturou Ústavního soudu s ohledem na výklad § 12a zákona o ochraně spotřebitele v neprospěch stěžovatelky jako soukromého subjektu.

[4] Stěžovatelka namítá, že se nemohla dopustit přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele, neboť na slevových štítcích uváděla nejnižší cenu za posledních 30 dní podle § 12a stejného zákona. Toto ustanovení jinou povinnost neukládá a ani nijak nespecifikuje, jakým způsobem má být tento údaj zaznamenán (velikost písma, formát, zvýraznění), ani nestanovuje, že nejnižší cena musí vždy tvořit primární referenční hodnotu při vyjádření poskytované slevy z ceny výrobku. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu vymezit další povinnost s ohledem na uvedení nejnižší ceny za posledních 30 dnů, učinil by tak [srov. např. § 10 odst. 6 písm. a) nebo § 13 odst. 5 písm. d) a e) vyhlášky č. 261/2016 Sb., o tabákových výrobcích]. Stěžovatelka se dále domnívá, že směřuje-li tato povinnost k ochraně spotřebitele, je naplněna již při uvedení tohoto údaje. Uvedla-li tedy tento údaj na slevový štítek, splnila zákonem stanovenou povinnost, a proto nemohla naplnit formální stránku přestupku. Stěžovatelka nesouhlasí ani s naplněním materiální stránky přestupku, neboť její jednání nelze považovat za společensky škodlivé. Žalovaná navíc ani neprokázala, že by spotřebitelé projevíli výhrady proti nastavení slevové komunikace s ohledem na § 12a zákona o ochraně spotřebitele.

[5] Pochybení krajského soudu shledává stěžovatelka rovněž v interpretaci a aplikaci konceptu tzv. průměrného spotřebitele. Na průměrného spotřebitele je totiž nutné pohlížet jako na dostatečně pozorného, opatrného, informovaného a způsobilého z cenových štítků vyčíst veškeré relevantní informace, na jejichž základě je následně schopný učinit kvalifikované rozhodnutí. Stěžovatelka nastavila slevovou komunikaci jednotně, spotřebitel tak po prvním pozorném přečtení cenových údajů na jedné cenovce nemusí detailně číst každý jednotlivý štítek. Struktura všech cenovek byla nastavena stejně a spotřebitel mohl lehce zjistit údaj o nejnižší ceně za posledních 30 dní. Nastavená slevová komunikace proto pro spotřebitele nebyla matoucí a nesrozumitelná.

[6] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěry krajského soudu ohledně zproštění odpovědnosti za přestupek za předpokladu, že její jednání naplnilo formální i materiální stránku přestupku. Stěžovatelka nastavila slevovou komunikaci, aniž by věděla, jakým způsobem bude žalovaná postupovat při zkoumání plnění povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Proto se s dostatečným předstihem obrátila na žalovanou, aby jí sdělila, jak má být slevová komunikace nastavena, ta jí ale žádnou součinnost neposkytla. Stěžovatelka tak s ohledem na pasivitu žalované vynaložila veškeré úsilí, aby zabránila spáchání přestupku.

[7] Krajský soud pochybil rovněž při posuzování zásady absorpce, když uvedl, že tato námitka je ryze akademické povahy. Jelikož je stěžovatelka právnickou osobou a slevovou komunikaci nastavila centrálně, mělo být ve vztahu k porušení povinnosti uvést nejnižší cenu za posledních 30 dnů společné řízení, nebo měl být přestupek posouzen jako přestupek trvající. To se však nestalo a namísto toho je stěžovatelka opakovaně sankciována za totožné

pokračování

jednání. Správní orgány a následně rovněž krajský soud tak porušily zásadu *ne bis in idem* a zásadu absorpce. Uložená pokuta je prý také zjevně nepřiměřená a krajský soud ji měl s ohledem na výše uvedené snížit.

[8] **Žalovaná** ke kasační stížnosti uvádí, že výklad soudu k povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele je správný. Ke splnění této povinnosti je totiž nutné, aby poskytované informace dosahovaly určité kvality a spotřebitel tak mohl jednoduše zjistit, jaká je skutečná sleva z ceny. Stěžovatelka ale na slevovém štítku uvedla několik cen, včetně ceny běžné, aniž aby vysvětlila, na základě jakých skutečností běžnou cenu určila. Nejnižší cenu za posledních 30 dnů pak uvedla drobným písmem v dolní části slevového štítku a označila ji šipkou směřující dolů. Lze proto uzavřít, že stěžovatelka povinný údaj uvedla způsobem, který byl pro spotřebitele matoucí a mohl jej uvést v omyl ohledně skutečné slevy z ceny. Žalovaná odkazuje na rozhodnutí SDEU ze dne 26. 9. 2024, ve věci C-330/23 *Aldi süd*, týkající se reklamních sdělení ohledně slev z ceny, podle kterého platí, že sleva z ceny má být odvozena z nejnižší ceny. Stěžovatelka ale slevu z ceny odvozovala z běžné ceny a na slevovém štítku uváděla různé číselné informace, které se průměrnému spotřebiteli mohly jevit jako matoucí a nejasné a současně jej uvést v omyl ohledně skutečné slevy z ceny. Žalovaná proto nesouhlasí ani s námitkou, že krajský soud nesprávně aplikoval koncept průměrného spotřebitele. Pro průměrného spotřebitele jsou totiž relevantní zejména ty údaje, které na něj působí v prvním okamžiku, které vidí bez bližšího zkoumání cenovky, což však údaj o nejnižší ceně za posledních 30 dnů nebyl, neboť ten stěžovatelka uvedla jako poslední relevantní údaj a oproti ostatním informacím zjevně menším písmem. Někteří spotřebitelé proto upozornili na nesprávné informování o slevě z ceny.

[9] Žalovaná nesouhlasí ani s námitkou, že se stěžovatelka nemohla připravit na novou právní úpravu. Tvrdí, že poskytla náležitou součinnost a vysvětlila, jakým způsobem bude přistupovat k posuzování, zda byla povinnost podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele splněna. Odpověděla na vznesené otázky, účastnila se kulatých stolů za účasti prodávajících (členů Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR), kde rovněž poskytla informaci, jakým způsobem bude na nově stanovenou povinnost pohlížet. Poukázala také na pokyny ze dne 29. 12. 2021, u nichž vyjádřila, že se jimi bude při výkladu řídit.

3. Posouzení věci NSS

[10] NSS se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze posuzovat také jeho zákonnost.

[11] Z napadeného rozsudku je zřejmé, jaké skutečnosti považoval krajský soud za rozhodné a jakými úvahami se řídil. Krajský soud se náležitě vypořádal s žalobními body a srozumitelně vysvětlil, v čem konkrétně shledává porušení povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Objasnil i skutečnost, že prodávající jsou povinni uvést nejnižší cenu za posledních 30 dnů tak, aby průměrný spotřebitel byl schopný jasně a srozumitelně zjistit skutečnou slevu z ceny. S odkazem na ustálenou judikaturu zdejšího soudu odůvodnil naplnění formální i materiální stránky přestupku a také to, proč nelze nyní posuzovaný přestupek považovat za přestupek trvající. Stěžovatelka se rovněž mýlí ohledně námitky, že se krajský soud nedostatečně zabýval zásadou absorpce. Obecně totiž platí, že krajské soudy nejsou povinny vypořádat každou dílčí námitku a nemusí výslovně reagovat na každé tvrzení, postaví-li své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny

argumentační body žaloby (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nebo rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19 a ze dne 10. 12. 2021, čj. 3 As 366/2019-41). Z napadeného rozsudku je přitom dostatečně seznatelné, proč správní orgány nepřistoupily ke společnému řízení, přestože slevová komunikace byla nastavena centrálně, a na základě jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru, že nebyla porušena zásada *ne bis in idem* nebo zásada absorpce. Jelikož NSS neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, přistoupil k jeho věcnému přezkumu.

[12] V nyní posuzované věci byla stěžovatelka shledána vinnou z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. a) a l) zákona o ochraně spotřebitele pro porušení § 3 odst. 1 písm. c), § 12 a § 12a písm. a) stejného zákona, neboť

- nesprávně účtovala jeden výrobek zakoupený do kontrolního nákupu;
- neinformovala spotřebitele pravdivě o nejnižší ceně jednoho výrobku, nabízeného k prodeji ve slevě, za kterou jej jako prodávající nabízela a prodávala v době 30 dnů před poskytnutím slevy;
- neinformovala spotřebitele o ceně výrobků uplatňované v okamžiku nabídky, protože cena nebyla spotřebiteli nijak zpřístupněna a spotřebitel tak neměl možnost se s ní seznámit před samotnou koupí.

Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti nezpochybňuje skutková zjištění, a to přestože formálně namítá rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Jelikož tento důvod stěžovatelka dále nerozvádí ani neupřesňuje, dospěl zdejší soud k závěru, že se stěžovatelka domáhá výhradně přezkumu napadeného rozsudku z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[13] Stěžovatelka namítá, že splnila povinnost stanovenou v § 12a písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dnů na slevovém štítku uváděla. Z tohoto zákonného ustanovení přitom nevyplývá jiná povinnost, např. způsob, jakým má být tento údaj na slevovém štítku uveden. Krajský soud proto dospěl k nesprávnému závěru, když uzavřel, že stěžovatelka naplnila formální stránku přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) cit. zákona.

[14] Z jazykového znění § 12a písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se skutečně podává pouze to, že *informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy*. K tomu ale NSS připomíná, že jazykový výklad je jen prvotním východiskem pro poznání smyslu právního pravidla. Je proto nutné zkoumat další souvislosti spojené s přijetím tohoto ustanovení a také cíle, kterého chtěl zákonodárce prostřednictvím nově stanovené povinnosti dosáhnout.

[15] Krajský soud správně upozornil, že povinnost uvádět nejnižší cenu za posledních 30 dnů byla do zákona o ochraně spotřebitele přijata jak v souvislosti s dlouhodobě zavedenou obchodní praxí spočívající v uvádění tzv. falešných slev, tak ve spojení s plněním povinností vyplývajících z unijního práva. Prostřednictvím § 12a tak byl do českého právního řádu implementován čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů Unie na ochranu spotřebitele (tzv. *Omnibus směrnice*).

pokračování

Hlavním cílem pozměňující směrnice je pak především transparentní nastavení slevové komunikace se spotřebiteli tak, aby bylo zřejmé, jaká je skutečná sleva z ceny. Čl. 6a Omnibus směrnice tedy směřuje ke zlepšení informovanosti spotřebitelů a usnadnění porovnávání prodejních cen jednotlivých výrobků nabízených prodávajícími tak, aby spotřebitelé mohli učinit kvalifikované rozhodnutí, zda si zboží koupí, či nikoli. Stejný závěr ostatně vyplývá z rozhodnutí SDEU *Aldi süd*, podle kterého platí, že „*prodejní cena zboží nabízeného spotřebitelům musí být jednoznačná, snadno rozpoznatelná a dobře čitelná, aby byla uvedená informace přesná, transparentní a jednoznačná.*“ Uvedené povinnosti však stěžovatelka nedostála. Na slevových štítcích sice informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dnů uvedla, označila ji však způsobem, který mohl spotřebitele uvést omyl o skutečné slevě z ceny. Údaj o nejnižší ceně totiž uvedla až na samotném dolním okraji slevového štítku, drobným písmem a spojila jej s šipkou směřující dolů, přestože u některých nabízených produktů byla nejnižší cena za posledních 30 dnů nižší než konečná zlevněná cena nabízeného výrobku. Krajskému soudu proto nelze vytknout ani posouzení věci z hlediska průměrného spotřebitele, pro kterého je klíčové, aby poskytované informace o slevě byly srozumitelné, transparentní, věrohodné, a současně aby nezkreslovaly jeho vnímání slevové výhody.

[16] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani potud, že její jednání nenaplnňuje materiální stránku přestupku, neboť není společensky škodlivé. Podle NSS krajský soud s odkazem na ustálenou judikaturu správně dovodil, že jednání, které naplňuje formální znaky, které jsou zákonem označeny za přestupek, naplňují běžně též materiální stránku přestupku, neboť porušují či ohrožují určitý zájem společnosti. K formálním znakům přestupku sice mohou přistoupit další okolnosti, které ohrožení či porušení chráněného zájmu vylučují a v jejichž důsledku není naplněna materiální stránka přestupku, podle ustálené judikatury ale představují pouze výjimečné situace. V obvyklých situacích tedy materiální stránka přestupku naplněna bude, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 8. 2022, čj. 10 As 410/2021-37 nebo ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). Žalovaná i krajský soud přitom náležitě odůvodnily, v čem shledávají naplnění materiální stránky přestupku, zejména s ohledem na nevhodné nastavení slevové komunikace se spotřebiteli a zastření skutečné slevové výhody. K tvrzení, že žalovaná zahájila kontrolu z úřední činnosti, nikoli na podnět spotřebitelů, NSS konstatuje, že uvedená námitka nemění nic na naplnění materiální stránky přestupku.

[17] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani co do námitky, že vynaložila veškeré úsilí k tomu, aby se přestupku nedopustila, a proto měla být odpovědnosti zproštěna. Stěžovatelka tvrdí, že se na žalovanou obrátila se žádostí o objasnění povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele, žalovaná prý ale náležitou součinnost neposkytla. Ze spisového materiálu se však podává, že žalovaná před nabytím účinnosti novely zákona o ochraně spotřebitele poskytla nadstandardní součinnost, když odpověděla na různé otázky týkající se výkladu § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Odkázala rovněž na sdělení Komise ze dne 29. 12. 2021 Pokyny k výkladu a uplatnění článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitele při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, a upozornila, že z těchto pokynů bude při výkladu nové povinnosti vycházet. Zástupci žalované se rovněž účastnili různých kulatých stolů, kde vyjádřili, jakým způsobem bude plnění povinností posuzováno.

[18] Krajský soud nepochybil ani při posuzování námitky nesprávného výkladu absorpční zásady nebo hodnocení, zda přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele nepředstavuje přestupek trvající. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatelka byla shledána vinnou z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. a) a l) zákona o ochraně spotřebitele s tím, že správní orgán I. stupně shledal jako nejzávažnější přestupek podle § 24 odst. 7 písm. a) stejného zákona, a to vzhledem k majetkové újmě, která spotřebiteli v důsledku nesprávného účtování vznikla. S ohledem na několik sbíhajících se přestupků přistoupil správní orgán I. stupně k aplikaci absorpční zásady a uložil stěžovatelce pokutu ve výši 400 000 Kč, kterou žalovaná s ohledem na okolnosti případu a s přihlédnutím k pokutám ukládaným v obdobných případech snížila na částku ve výši 200 000 Kč.

[19] K tomu NSS konstatuje, že uvedený postup je v souladu s účinnou právní úpravou zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (*zákon o odpovědnosti za přestupky*), i judikaturou zdejšího soudu. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější*, a podle § 88 odst. 1 stejného zákona, *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení*. Ve společném řízení je tak třeba projednat přestupky téhož obviněného, pokud je k jejich projednání věcně a místně příslušný jeden správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2025, čj. 5 As 4/2025-33). Podle § 1 odst. 3 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění účinném pro posuzovanou věc (*zákon o České obchodní inspekci*), byly zřízeny inspektoráty mající územní působnost pro jednotlivé kraje, které rozhodují o zjištěném porušení zákona ve své územní působnosti (v nynější věci Inspektorát Plzeňský a Karlovarský). Na posuzování porušení zákonem stanovených povinností s ohledem na územní působnost správních orgánů proto nemění nic ani skutečnost, že stěžovatelka nastavila slevovou komunikaci centrálně. Jelikož jednotlivé inspektoráty žalované rozhodují o přestupcích v rámci své územní působnosti, nelze se dovolávat ani porušení zásady *ne bis in idem* (*zákaz dvojího trestání*) v případě, kdy bylo zahájeno další správní řízení o porušení povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele poté, co již byla stěžovatelka shledána vinnou z porušení stejné povinnosti jiným inspektorátem žalované.

[20] Aplikací zásady absorpce se v obdobné věci zabýval rovněž rozšířený senát NSS, který v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, čj. 5 As 98/2022-51, dospěl k závěru, že u *přestupků, které byly spáchány po zahájení řízení o jiném přestupku, se ve vztahu k tomuto jinému přestupku neuplatní pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť o nich spolu s tímto jiným přestupkem nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení, ani pokud se jejich skutková podstata týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán*. Lze proto uzavřít, že krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že v nynější věci nebyla porušena zásada absorpce ani zásada *ne bis in idem*.

[21] K námitce, že z důvodu centrálního nastavení slevové komunikace měl být přestupek posouzen jako přestupek trvající, NSS shodně s krajským soudem připomíná, že se stěžovatelka ve smyslu § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky ve skutečnosti dovolává přísnějšího posouzení povahy a závažnosti spáchaného přestupku, což v daném případě nedává rozumný smysl. Podle § 38 písm. f) stejného zákona totiž správní orgán při

pokračování

hodnocení závažnosti přestupku přihlíží rovněž k délce doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním.

[22] NSS se konečně zabýval námitkou spočívající v nepřiměřené výši uložené pokuty. Ukládání sankcí za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem stanovené možnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive ve výběru některého ze způsobů rozhodnutí umožněného zákonem (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2024, čj. 7 As 35/2023-75 nebo ze dne 24. 4. 2025, čj. 10 As 261/2024-64). Úlohou soudu tedy není hledání optimální výše sankce, ale její korekce v případě, kdy sankce zjevně neodpovídá zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlivosti trestu. Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že k moderaci je nutné přistupovat spíše zdrženlivě a aktivovat ji až v případech zjevné nepřiměřenosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2024, čj. 7 As 18/2024-68). O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná.

[23] Krajský soud totiž náležitě vysvětlil, proč nepřistoupil k moderaci pokuty, přičemž poukázal zejména na skutečnost, že pokuta byla uložena ve spodní hranici sazby, kterou je možné za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele uložit. Maximální možná výše pokuty totiž podle § 24 odst. 19 písm. e) stejného zákona může dosahovat až částky 5 mil. Kč. Pokuta tak byla uložena ve výši 4 % z maximální možné výše pokuty. Krajský soud přihlédl i k dalším skutečnostem, které vzala žalovaná za rozhodné při snížení pokuty, a dospěl k závěru, že pokuta uložená žalovanou není zjevně nepřiměřená. Jelikož stěžovatelka netvrdí žádné konkrétní rozhodné skutečnosti, pro které by bylo možné označit pokutu za zjevně nepřiměřenou, neshledal NSS žádný důvod se od tohoto závěru krajského soudu odchýlit.

4. Závěr

[24] NSS konstatuje, že krajský soud žalobu stěžovatelky zamítl v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu